

synes, som om man blot retter Spørgsmaalet paa, om man skal begynde i Nar eller senere. Det er jo en given Sag, at jo sildigere man begynder paa dette Arbejde, desto sildigere bliver man færdig dermed, og det er meget haardt, mine Herrer, at Postvæsenet — thi der er ikke Tale om nogen særlig Kjøbenhavnsk Interesse, der er Tale om den Ledelse af hele Postvæsenet, som udgaar fra Hovedstyrelsen — skal lide under, om f. Ex. Theaterbygningen er bleven paabegyndt et Nar før eller senere. Det er meget haardt for Alle, som have med Postvæsenet at gjøre. Sele den Virksomhed, hvorom der her er Tale, nemlig Post- og Telegrafbestyrelsen, har jo megen Lighed med en privat Industri; det er en stor Drift. Jeg skjønner ikke rettere, end at Staten i saa Henseende maa tage de samme Hensyn, som den forstandige private Driftsbestyrer maa tage, og jeg tror, at Enhver, som leder en saadan stor Virksomhed, bør sige sig selv, at det, naar han paa nogen Maade kunde, vilde være i hans egen Interesse og vilde være en Pligt, som han opfyldte imod alle dem, der ere i hans Tjeneste, naar han forsynede hele Bedriften med saa gode Bygninger og Redskaber i enhver Henseende, som det var ham muligt at skaffe. Jeg tror, at man, naar man ser den Maade, hvorpaa der maa arbeides, de Vilkaar, under hvilke Arbeidet skal ske, overfor en privat Bedrift under en streng Lovgivning maatte vilde være udsat for en alvorlig Indsigelse fra det Offentliges Side. Det sker ikke her, fordi det er Staten, som forestaar Bedriften, men det forekommer mig dog ikke at være en forsaarlig Opførsel fra Statens Side. Den ærede Ordfører brugte selv det Udtryk, at man under de forhaandenværende finansielle Forhold maatte udsætte Sagen, „naar det paa nogen Maade lod sig forsvare.“ Hvad der saaledes „paa nogen Maade lader sig forsvare“, er altid Noget, hvorom man kan tvivle, men det forekommer mig, at vore finansielle Forhold i det Sele og Postvæsenets Indtægter i Særdeleshed ikke staa saaledes, at der er tilstrækkelig Grund til at være saa ængstelig for at gjøre det, som man maa erkjende for at være det Rigtige. Ærede Medlemmer maa erindre, at naar man forholder dem, der arbejde under vanskelige Forhold, det, som i og for sig maa erkjendes at være billigt og nødvendigt for hele Virksomheden, kan det ikke undgaa, at der kommer Timer af Misnøje og Dage af Utaalmodighed, hvori det kommer til at gaa ud over det Offentliges Tjeneste. Jeg kan derfor ikke Andet end bede det ærede Flertal og Thinget om at overveie dette, inden de gribe til den Udvei at slyde Sagen fra sig i Nar. Særligt har den Antydning, som et æret Medlem (Dinesen) gav, at begynde med en mindre Bevilling i Nar, noget meget nedslaaende. Jeg kan ikke negte, at det var forekommet mig naturligere, om det ærede Medlem efter sine egne Præmisser var kommet til det Resultat varmt at anbefale For-

slaget, som det foreligger; thi den hele Grund, der er bleven anført for Udsættelsen, er — saavidt jeg kan se — at der er nogle enkelte offentlige Bygninger, som allerede nu ere under Opførelse, — men ikke, at der er nogen særegen finansiell Vanskelighed, som skulde frembyde sig ved nu at begynde paa dette Foretagende. Jeg vil paa ingen Maade komme ind paa en Kritik af Thingets Stilling til Bevilling til Sernbanevæsenet, men det er dog forunderligt, at man ved alle de Betragtninger, man har anstillet, blot taler om de enkelte nye Bygninger, men slet ikke om Sernbanebygningerne. Jeg har selv interesseret mig f. Ex. for, at Ribebanen skulde bygges; men man kan interessere sig for denne, man kan interessere sig for, at Broen over Vindfjorden skal fremmes saa hurtig som mulig, men man kan derfor lige fuldt interessere sig for, at Postgaardens Ombygning — dette for hele Postbestyrelsen saa vigtige Anliggende — fremmes samtidig dermed. Jeg vilde ønske, at de Interesser, som saa levende knyttes til andre Foretagender, ikke vilde være saa kolde og ligegyldige med Hensyn til dette Punkt. — Naar et æret Medlem for Svendborg Amt (Steenstrup) anstillede nogle Betragtninger om Postgangen mellem tre mindre Der, forsonede et Par af hans Uttringer mig. Han var nemlig velvillig kritisk nok til selv at sige, at man nok skulde finde, at han ikke malede meget for sort, og en anden Gang, at det skulde erindres, at han ikke overdrev saa forskrækkeligt. Jeg skal i Anledning af de Bemærkninger, det ærede Medlem fremførte, særlig indhente vedkommende Autoriteters Erklæring, og det ærede Medlem kan være overbevist om, at jeg ikke skal lade det mangle paa Interesse for de omhandlede Forhold. (Afbrydelse af Steenstrup.) Jeg synes, at det ærede Medlem gjorde Indvending imod Ordet „forskækkeligt“, men det var virkelig Ordet. Jeg vil gjerne i den Henseende med Thingets Understøttelse gjøre, hvad der efter mit Skjøn passende og billigt kan udrettes, men jeg vil sige, at det med Hensyn til saadanne ganske særlige Bemærkninger om, hvad man har søgt i Kontorerne men ikke faaet, vilde være meget heldigt, om ærede Medlemmer, som i saadanne Tilfælde havde Noget at anke over, iforveien henvendte sig til Ministeren. (Steenstrup: Det er slet!) Til mig? (Steenstrup: Til den ærede Ministers Formand!) Ja, jeg kan ikke svare for, hvad der skete i Liden før min Bestyrelse, men det ærede Medlem har ikke henvendt sig til mig, og navnlig ikke med Begjæring om Dplysninger angaaende det, der staar i Kontrakten. I saadanne Tilfælde vilde det være rigtigt at henvende sig til Ministeren først eller skriftlig at give Ministeren Underretning, naar saadanne Specialiteter bleve bragte frem; thi kun derved vilde det være muligt at yttre sig nærmere. — Med Hensyn til Forslaget om Nedsættelse til Bygningerne i Anledning af Istransporten, fryg-